

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 54Ek/1443/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120383585
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Šnapková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6120383585.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica vo veci exekúcie oprávneného: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 35 792 752, práv. zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti povinnému: U. X., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom B. XXX/X, XXX XX X. X., práv. zast.: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, na vymoženie pohľadávky vo výške 1 050,17 eura s príslušenstvom, vykonávanej súdnym exekútorom: Mgr. Martin Petruška, so sídlom exekútorského úradu Kukorelliho 1505/50, 066 01 Humenné, pod sp. zn. 292EX 472/20, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 54Ek/1443/2020 zo dňa 8. januára 2021, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 54Ek/1443/2020 zo dňa 8. januára 2021 **z a m i e t a**.

II. Súd oprávnenému priznáva náhradu trov konania o sťažnosti, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 49,89 eura, ktoré budú od povinného vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie.

III. Súd povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Vyšší súdny úradník Okresného súdu Banská Bystrica uznesením sp. zn. 54Ek/1443/2020 zo dňa 8. januára 2021 výrokovou vetou I. rozhodol, že súd povinného na zastavenie exekúcie podľa § 611 ods. 3 Exekučného poriadku zamietla, výrokovou vetou II. rozhodol, že oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 99,18 eura, ktoré budú vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie a výrokovou vetou III. rozhodol, že povinný nemá nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie. Zamietnutie návrhu povinného odôvodnil predovšetkým tým, cit: „Súd preskúmal včasnosť podania návrhu na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku a zistil, že návrh bol podaný v zákonnej lehote..... Exekučný súd najskôr skúmal spotrebiteľský charakter úverovej (revolvingovej) zmluvy. Z predložených dokumentov jednoznačne vyplýva že Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500094287 medzi oprávneným ako veriteľom a povinným ako dlžníkom je spotrebiteľská zmluva, keďže z nej nevyplýva, že povinný je podnikateľským subjektom, resp., že by pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, pričom oprávnený pri jej uzatváraní konal v rámci svojej obchodnej činnosti. Uvedené má súd za preukázané aj z toho, že povinný pri uzatváraní zmluvy uviedol svoje osobné údaje ako meno, priezvisko, bydlisko, rodné číslo. Nakoľko mal súd za preukázané, že ide o spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu, bolo nevyhnutné posúdiť, či uzatvorená zmluva obsahuje, resp. neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle občianskeho zákonníka a tiež, ako uviedol správne aj povinný - zo smernice Rady 93/13 EHS z 05. apríla 1993 o neprijateľných zmluvných podmienkach pre spotrebiteľa. V zmysle § 53 OZ za neprijateľné zmluvné podmienky sú

považované také, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Podľa § 53 ods. 2 Oz sa za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Z vyššie uvedeného preto vyplýva, že ochrana pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami sa vzťahuje iba na tie spotrebiteľské zmluvy, pri uzatváraní ktorých spotrebiteľ nemôže ovplyvniť ich obsah a sú teda vopred pripravené. Exekučný súd zo spisového materiálu zistil, že oprávnený s povinným uzatvorili dňa 04.12.2014 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500094287, v ktorej sa oprávnený zaviazal poskytnúť povinnému ako spotrebiteľovi úver vo výške 1.500,-Eur, pričom povinný sa zaviazal vrátiť sumu 2.142,06 Eur (bod 5 Zmluvy). V rovnaký deň bola medzi oprávneným a povinným uzatvorená rozhodcovská zmluva, pričom v bode 1 povinný svojim podpisom súhlasil s uzatvorením rozhodcovskej zmluvy. Súd ďalej zistil, že v bode 2 rozhodcovskej zmluvy veriteľ vyhlásil, že „uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere medzi veriteľom a dlžníkom.“ Rozhodcovská zmluva nakoniec v bode 7 obsahovala aj možnosť odstúpenia od rozhodcovskej zmluvy a to tak, že „povinný môže od tejto zmluvy odstúpiť v lehote štrnástich kalendárnych dní bez uvedenia dôvodu.“ Exekučný súd sa oboznámil detailne s obsahom predložených listinných dôkazov, predovšetkým venoval pozornosť a skúmal obsah predloženej Rozhodcovskej zmluvy č. 8500094287 zo dňa 04.12.2014 uzatvorenej podľa § 3 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Pokiaľ povinný v návrhu namietal, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná a povinný nemohol ovplyvniť jej znenie, tu exekučný súd konštatuje, že rozhodcovská zmluva, zakladajúca legitimitu pre exekučný titul v danej exekučnej veci, nebola zakomponovaná ako súčasť formulárovej úverovej zmluvy, nakoľko bola zmluvnými stranami uzatvorená osobitne. Táto listina navyše je aj označená výrazne ako ROZHODCOVSKÁ ZMLUVA, takže už aj z jej označenia muselo byť, resp. malo byť povinnému zrejmé, o aký konkrétny právny úkon ide, pretože nebola len včlenená do iných zmluvných ustanovení, s obsahom ktorých by splyvala. Podstatná z hľadiska posúdenia individuálnosti tohto zmluvného právneho vzťahu je skutočnosť, že rozhodcovská zmluva je formálne odčlenená od všetkých ostatných zmluvných dojednaní, je individualizovaná vo vzťahu ku konkrétnemu dlžníkovi, číslo Rozhodcovskej zmluvy zodpovedá číslu Zmluvy o revolvingovom úvere uzatvorenej toho istého dňa medzi oprávneným a povinným, je osobitne datovaná a aj osobitne podpísaná povinnou osobou. Za predpokladu takéhoto koncipovania rozhodcovskej zmluvy potom nemožno mať za to, že toto zmluvné dojednanie nebolo individuálne s dlžníkom dojednané, pretože celkom zjavne ten mal možnosť osobitne túto Zmluvu neprijat' a nepodpísať. Zo znenia predmetnej rozhodcovskej zmluvy je zrejmé, že nevyplýva v prípade takejto voľby a rozhodnutia povinného žiadna konzekvencia majúca vplyv na dojednaný zmluvný vzťah. Z obsahu predmetnej rozhodcovskej zmluvy výslovne vyplýva, že „uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere medzi veriteľom a dlžníkom. Dlžník nie je povinný prijať návrh tejto rozhodcovskej zmluvy zo strany veriteľa, pričom vyhlasuje, že o tejto skutočnosti bol zo strany veriteľa jasne a zrozumiteľne informovaný“ (bod 2. Zmluvy). V bode 3. tejto Rozhodcovskej zmluvy je taktiež osobitne uvedené, že „veriteľ pred uzatvorením tejto rozhodcovskej zmluvy poučil dlžníka o dôsledkoch jej uzatvorenia“ a následne je v texte písomne zachytený obsah konkrétneho poučenia. Taktiež zásadné z hľadiska posúdenia miery práv, ktoré z obsahu tejto zmluvy pre spotrebiteľa vyplývajú, je aj dojednanie osobitne zakomponované v závere Rozhodcovskej zmluvy, a to právo „dlžníka od tejto zmluvy odstúpiť aj bez uvedenia dôvodu do štrnástich kalendárnych dní od uzatvorenia tejto zmluvy“ (bod 7. Zmluvy). Exekučný súd navyše uvádza, že povahu formulárovej zmluvy spravidla majú aj predformulované znenia rôznych variant zmlúv, resp. zmluvných ustanovení. Návrh na uzatvorenie akejkoľvek zmluvy (teda i rozhodcovskej) predkladá spravidla len jedna zo zmluvných strán; návrh na uzatvorenie zmluvy musí byť dostatočne určitý, musí pod sankciou neplatnosti uzatvárajúcej zmluvy obsahovať všetky podstatné náležitosti zmluvy tak, aby mohol byť prejavom vôle druhej zmluvnej strany prijatý i bez nevyhnutnej potreby dopĺňania alebo iných zmien tohto návrhu. Z uvedeného potom vyplýva, že len zo samotnej skutočnosti, že oprávnený predložil povinnému na podpis predpripravenú rozhodcovskú zmluvu na samostatnom list papiera, nemožno vyvodit' záver, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná. Podľa názoru exekučného súdu je tak z vyššie uvedeného zrejmé, že povinný mohol pred podpisom rozhodcovskej zmluvy získať predstavu o tom, čo znamená rozhodcovské konanie a aké sú dôsledky podpísania rozhodcovskej zmluvy s tým, že mu bola deklarovaná skutočnosť, že na uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nemusí pristúpiť, a ak tak urobí, neohrozí tým uzavretie samotnej zmluvy o revolvingovom úvere. Je síce možné poukazovať na skutočnosť, že povinný uzatváral uvedenú rozhodcovskú zmluvu v čase „zniženej bdlosti“ pri uzatváraní Zmluvy o revolvingovom úvere, ktorá bola v prvom rade vo sfére jeho záujmu, a rovnako sa dá polemizovať o jeho pozornosti, či skúsenosti s uzatváraním zmlúv, na druhej strane je však potrebné uviesť, že tieto skutočnosti sú podľa

názoru exekučného súdu dostatočne kompenzované oprávnením od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť, a to v lehote do 14 kalendárnych dní aj bez uvedenia dôvodu. Uvedeným zmluvným dojednaním (článok 7. Zmluvy) tak bolo povinnému umožnené v primerane dlhej lehote po uzatvorení rozhodcovskej zmluvy zvážiť jej dôsledky a tieto prípadne vylúčiť. Na základe uvedeného má exekučný súd za to, že pokiaľ bola povinnému na podpis predložená rozhodcovská zmluva na samostatnom liste papiera, v rozsahu 7 článkov obsahu, v jej rámci bolo povinnému vysvetlené, čo znamená rozhodcovské konanie a aké sú jeho následky, pričom v jej obsahu bolo deklarované, že jej uzavretie nie je podmienkou uzatvorenia Zmluvy o revolvingovom úvere, a navyše bolo možné od tejto rozhodcovskej zmluvy odstúpiť v primeranej lehote, uvedenú rozhodcovskú zmluvu je možné považovať za individuálne dojednanú. Táto skutočnosť potom vylučuje, aby uvedená rozhodcovská zmluva bola klasifikovaná ako neprijateľná zmluvná podmienka, ktorá má za následok neplatnosť Zmluvy o revolvingovom úvere od samého počiatku, tak ako to uvádza povinný vo svojom Návrhu na zastavenie exekúcie. V danej prejednávanej veci tak rozhodcovská zmluva nie je súčasťou všeobecných podmienok, t.j. povinný ju mohol odmietnuť podpísať, resp. odstúpiť od tejto zmluvy a popri tom uzatvoriť samostatnú zmluvu o revolvingovom úvere. Súd poukazuje na skutočnosť, že ani ochrana spotrebiteľa priznaná právnymi predpismi nie je koncipovaná na to, aby bol spotrebiteľ zbavený vlastných dobrovoľne vykonaných úkonov. Súd popri skutočnosti, že povinný nebol viazaný povinnosťou uzatvoriť rozhodcovskú zmluvu, mohol od nej v dostatočnej lehote odstúpiť, mohol tiež namietať jej neplatnosť v rozhodcovskom konaní, domáhať sa určenia jej neplatnosti a dokonca podať aj žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Námietku povinného, že došlo k zhoršeniu jeho postavenia z dôvodu riešenia sporu v rozhodcovskom konaní a tým bola povinnému odopretá možnosť konať pred všeobecným súdom v mieste svojho bydliska, považuje súd za neudržateľnú, najmä pokiaľ exekučný súd zistil, že táto podmienka bola individuálne dojednaná (povinný nevyužil možnosť odstúpenia od rozhodcovskej zmluvy v lehote 14 dní) a oprávnený len využil svoje oprávnenie vyplývajúce z bodu 4 rozhodcovskej zmluvy. Navyše súd poukazuje aj na skutočnosť, že v zmysle rozhodcovskej zmluvy má strana, ktorá poruší zmluvu o revolvingovom úvere (buď veriteľ alebo dlžník) možnosť výberu - buď konanie pred všeobecným súdom alebo rozhodcovskými súdmi konkretizovanými v bode 4 rozhodcovskej zmluvy. Pokiaľ povinný ako dlžník podpísal rozhodcovskú zmluvu (ktorej uzatvorenie ani nebolo povinné) zobral na seba tiež riziko, že v prípade porušenia revolvingovej zmluvy môže byť spor riešený aj pred rozhodcovským súdom, v ktorom má spotrebiteľ rovnako právo sa vyjadriť k žalobe, predkladať dôkazy, podať opravný prostriedok ako je tomu aj v súdnom konaní. Povinný záverom namietal, že podľa zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní musí spotrebiteľská rozhodcovská zmluva obsahovať obligatórne náležitosti uvedené v ustanovení § 3 ods. 3 písm. c) tohto zákona, a to označenie stáleho rozhodcovského súdu, ktorý má spor prejednať a rozhodnúť, a to uvedením jeho názvu a sídla, a predmetná rozhodcovská zmluva obsahuje síce názov rozhodcovského súdu, avšak neobsahuje jeho sídlo, a z predmetnej rozhodcovskej zmluvy nie je teda zrejmé, na akej adrese stály rozhodcovský súd sídli, a preto je neplatná. Táto namietaná skutočnosť je však právne irelevantná a nedôvodná, nakoľko rozhodcovská zmluva bola uzatvorená dňa 04.12.2014, t.j. ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Podľa prechodného ustanovenia § 73 ods. 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 posudzuje podľa predpisov účinných v čase jej uzavretia. V zmysle už citovaného prechodného ustanovenia zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní je potrebné posúdiť platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), a predmetný zákon č. 244/2002 Z.z. neustanovuje ako obligatórnu náležitosť rozhodcovskej zmluvy označenie sídla stáleho rozhodcovského súdu, a teda predmetná spotrebiteľská rozhodcovská zmluva má všetky náležitosti, ktoré uvedený zákon vyžadoval. Exekučný súd záverom uvádza, že ďalšie skutočnosti namietané povinným nemali povahu privodiť zastavenie exekúcie.“

2. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, povinný prostredníctvom právneho zástupcu, v zákonom stanovenej lehote podal sťažnosť, v ktorej navrhol, aby súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Zotrvál na dôvodoch uvádzaných v návrhu na zastavenie exekúcie, pričom opätovne zdôraznil, že rozhodcovská zmluva spôsobuje značný až hrubý nepomer v právach medzi spotrebiteľom a dodávateľom, predstavuje v zmysle platnej právnej úpravy neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskom vzťahu, ktorá nebola individuálne dojednaná a preto je neplatná. Na základe takéhoto neplatného právneho aktu zároveň nemohla byť daná právomoc na rozhodnutie sporu rozhodcovským súdom, ktorý vydal rozhodcovský rozsudok, na podklade ktorého prebieha predmetné exekučné konanie, a teda takýto exekučný titul je potrebné hodnotiť ako nespôsobilý

exekučný titul. V súvislosti s uvedeným je teda zrejmé, že exekučný titul v tomto exekučnom konaní závažným spôsobom odporuje zákonu, na základe čoho tak exekučný súd mal žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2) Exekučného poriadku (platného a účinného v čase začatia exekučného konania) zamietnuť, resp. mal vyhovieť návrhu povinného na zastavenie exekúcie a jej vyhlásení za neprípustnú. Poukázal pri tom na vyslovené právne názory vo viacerých rozhodnutiach Krajského súdu v Banskej Bystrici (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29. 04. 2015, vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 4CoE/89/2014, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. 02. 2015, vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 2CoE/77/2015, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. 04. 2016, vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 15Co/133/2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10. 11. 2016, vydaný pod sp. zn.: 16Co/812/2015 - 117, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29. 03. 2016, vydaný pod sp. zn.: 13Co/882/2015).

3. Právny zástupca oprávneného vo vyjadrení k sťažnosti uviedol, že okresný súd sa pri rozhodovaní o návrhu povinného vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami a dospel k správne záveru, že návrh povinného na zastavenie exekúcie nie je dôvodný. V ostatnom sa pridržiaval svojich doterajších vyjadrení a predložených listinných dôkazov. Z uvedených dôvodov navrhol, aby okresný súd nevyhovел sťažnosti povinného a túto zamietol ako v celom rozsahu nedôvodnú.

4. Sudca k veci udáva nasledovné:

5. Podľa § 200 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) na exekučné konania sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

6. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť.

7. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

8. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

9. Po preštudovaní veci sa sudca stotožnil s dôvodmi uvedenými vyšším súdnym úradníkom v napadnutom rozhodnutí a preto v zmysle § 250 ods. 1 CSP rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia, aplikujúc pritom ustanovenie § 202 ods. 2 Exekučného poriadku.

10. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

11. Podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2. V poradí ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Obmedzenia podľa prvej a druhej vety sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť.

12. Podľa § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak sa exekúcia má vykonať na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore a spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nespĺňa podmienky podľa osobitných predpisov a podľa bodu 4 rozhodcovské rozhodnutie nespĺňa náležitosti podľa osobitného predpisu alebo nie je vykonateľné.

13. Podľa § 45 ods. 1 písm. e) zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 3 alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy.

14. Napriek zneniu ust. § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, nad rámec uvedeného sudca dodáva, že medzi účastníkmi konania nie je sporné, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8500094287 uzavretá

dňa 04. 12. 2014 je zmluvou spotrebiteľskou. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) vo svojom náleze IV. ÚS 38/2020-28 zo dňa 29. 07. 2019, v zmysle poslednej vety bodu 32 potvrdil platnosť koncentračnej zásady i pre prípad povinného spotrebiteľa a tiež, že v zmysle novej právnej úpravy exekučného konania sú dôvodmi zastavenia exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku aj dôvody, ktoré by viedli k zamietnutiu návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 3 písm. f) body 1 až 4 Exekučného poriadku. Inými slovami to, čo je dôvodom na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie, je aj dôvodom zastavenia exekúcie.

15. Tieto dôvody sa však pri zastavení nemôžu rozširovať a tieto sú zviazané s § 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku. Teda po novele Exekučného poriadku zákonom č. 2/2017 Z. z., exekučné konanie nie je miestom na preskúmavanie platnosti právnych úkonov, ak tu existuje riadny exekučný titul, ktorý vydal stály rozhodcovský súd ako subjekt na to oprávnený, ktorého činnosť je pod dohľadom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Tieto námietky treba uplatniť v nachádzacom konaní (spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní), čo vyplýva z cieľa exekučného konania, ktorým nie je opätovné riešenie sporov, resp. prieskum právoplatných rozhodnutí, ale nútený výkon práva (plnenia) priznaného exekučným titulom. Pokiaľ povinný namieta, že rozhodcovská doložka je neplatná, mal sa brániť v základnom konaní, či už podaním žalobnej odpovede po doručení výzvy rozhodcovského súdu na vyjadrenie, resp. sa mohol po doručení rozhodcovského rozsudku (exekučného titulu) žalobou na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodov uvedených v § 45 ods. 1 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Inými slovami exekučný súd chce povedať, že zákonodarca pri reglementovaní nového exekučného konania v zmysle nového § 53 ods. 3 písm. f) body 1 až 4 Exekučného poriadku, reagoval už na existenciu zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a na veľkorysé podmienky možnosti podania žaloby o zrušenie spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku dané spotrebiteľovi (§§ 45 až 47 zákona, nehovoriac o povinnosti doručiť vzor žaloby, ktorý je prílohou zákona), pričom ak túto možnosť spotrebiteľ nevyužije, ponechal mu v exekučnom konaní možnosť namietať relevantne neplatnosť rozhodcovskej zmluvy už iba z dôvodu, že táto nemá požadované náležitosti podľa osobitného predpisu (dôvod stanovený v § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku). Tento dôvod je aj jedným z dôvodov zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. e) zákona č. 335/2014 o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Druhým v uvedenom ustanovení je celková neplatnosť rozhodcovskej spotrebiteľskej zmluvy. Keďže v danej veci bola uzavretá spotrebiteľská rozhodcovská zmluva podľa zákona 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, povinný bol oprávnený v danej veci, keďže nevyužil podanie žaloby o zrušenie, napadnúť iba neplatnosť z dôvodu nedodržania podmienok podľa § 3, 4 a 5 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, resp. všeobecných náležitostí podľa OZ okrem tých, ktoré sú uvedené v § 45 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (napr. nespôsobilosť účastníka). Dôvody obrany sa mu teda v exekučnom konaní zúčili.

16. Exekučný súd musí teda zdôrazniť, že systematickým, gramatickým a logickým výkladom § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku v spojitosti s § 45 ods. 1 písm. e) zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, nemožno rozširovať dôvody zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie, ergo dôvody na zastavenie exekúcie na akúkoľvek neplatnosť rozhodcovskej spotrebiteľskej zmluvy, ale len na neexistenciu zákonom požadovaných náležitostí. Ináč by zákonodarca vsunul do § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku i druhú časť § 45 ods. 1 písm. e) zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, resp. by vsunul len tento dôvod, keďže tento je širšieho rozsahu. Exekučný súd jedným dychom v tejto súvislosti chce uviesť, že od neplatného uzavretia rozhodcovskej spotrebiteľskej zmluvy odlišuje neuzavretie rozhodcovskej spotrebiteľskej zmluvy (jej neexistenciu). Táto skutočnosť nie je reglementovaná ani ako dôvod žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Inými slovami zákonodarca túto vážnu vadu rozhodcovského konania „dovoliť“ povinnému relevantne použiť i v rámci exekučného konania, čo exekučný súd považuje za správne.

17. Vzhľadom na uvedené, je prípadná aplikácia judikatúry pred prijatím zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ako aj zákona č. 2/2017 Z. z., ktorým sa menil Exekučný poriadok a zaviedla nová úprava exekučného konania, v značnej miere limitovaná. Zákonodarca teda vyššie citovanou novou právnou úpravou dal do rovnováhy princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“) tj. zodpovednosti osoby pri ochrane svojich práv s princípom ochrany práv spotrebiteľa. Nemožno nijako rozumne odôvodniť akceptáciu prehnane paternalistickej ochrany konania osoby len z titulu toho, že je niekto spotrebiteľ. V tejto súvislosti nemôže exekučný súd nespomenúť i dissent bývalého podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky JUDr. Milana Ľalíka k uzneseniu sp. zn. I. ÚS 547/2012-38 zo dňa 24. 10. 2013, v ktorom konštatoval:

„Považujem za nevyhnutné najskôr konštatovať, že všeobecné súdy vrátane ústavného súdu ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu (v zmysle „ten chudák ani nevie, čo podpísal“, ale „peniaze mohol zobrať“), a to sa už dotýka samej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti. Taký postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne „nevýchovný“, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, vigilantiibus iura, neminem laedere a pod., ktoré by mali v podstate platiť aj pre „privilegovaného“ spotrebiteľa; opakom je potom neprípustné zvýhodňovanie dlžníka oproti veriteľovi, ktorému inak reálne hrozí riziko nevykonalosti ani len elementárneho nároku bez akéhokoľvek príslušenstva voči dlžníkovi, ktorý sa tak neoprávnene obohacuje na jeho úkor za asistencie súdov. Preto ak nedôjde k racionálnemu zvratu v doterajšej judikatúre súdov, opäť vrátane ústavného súdu, existujúce bagatelné spory tak zahltia všetky súdy Slovenskej republiky (čo je už reálne) a ochromia nielen výkon ich spravodlivosti, ale narušia aj dôveru občanov v právo, právny poriadok, a tým aj v právny štát (čl. 1 ods. 1 ústavy).“ Akiste z tohto dôvodu, ale z iných príkladov justičnej praxe spreď roku 2015 si zákonodarca uvedomil, že ochrana spotrebiteľa súdmi ako reakcia na nekritické vydávanie rozsudkov rozhodcovskými súdmi v prospech veriteľov, zašla najmä v exekučnom konaní príďaleko a preto nastolil rovnováhu medzi právami veriteľov a aj dlžníkov - spotrebiteľov. Inými slovami, zákonodarca na jednej strane žiada, aby veritelia vymáhali svoje dlhy v súlade s dobrými mravmi a zároveň však žiada o zodpovedné a aktívne správanie spotrebiteľov v súvislosti so vznikom ako aj vymáhaním dlhov. Zaviedol preto rozhodcovské spotrebiteľské konanie so všetkou aj disciplinárnou zodpovednosťou rozhodcov pod štátnym dozorom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ako aj stanovením veľkorysých podmienok pre podanie žaloby o zrušenie spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku spotrebiteľom a na druhej strane obmedzil možnosť napádania neplatnosti rozhodcovských spotrebiteľských zmlúv v exekučnom konaní, najmä so zreteľom na cieľ a charakter exekučného konania, ktoré primárne neslúži k riešeniu sporov (vrátane sporov o platnosť rozhodcovskej spotrebiteľskej zmluvy), ale k vymáhaniu judikovaných nárokov.

18. Zhrnutím vyššie uvedeného súd konštatuje, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie ako i v sťažnosti sa bránil a dôvodil neprípustnosť exekúcie z dôvodu ničotnosti exekučného titulu, ktorá je následkom neplatnosti rozhodcovskej zmluvy č. 8500094287 zo dňa 04. 12. 2014 ako neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa § 53 ods. 4 písm. r) OZ. Túto obranu nemôže súd akceptovať z dôvodu, že táto mala byť v zmysle § 45 ods. 1 písm. e) zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom riešení podaním žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku a teda exekučný súd mimo dôvod daný § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku nemôže zasahovať do kompetencie kauzálnu príslušného procesného súdu. Keďže povinný v obrane nenamietal dôvody podľa § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku a ani ich exekučný súd ex offo nenašiel, musel súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietnuť.

19. Nakoniec chce exekučný súd dodať, že napriek vyššie uvedenému má za to, že rozhodcovskú zmluvu č. 8500094287 zo dňa 04. 12. 2014 nepovažuje za neplatnú a spôsobujúcu nerovnováhu v právach a povinnostiach povinného. Tak ako v napadnutom uznesení uviedol vyšší súdny úradník, nemožno hovoriť o neprimeranej zmluvnej podmienke, ak podľa bodu 7 citovanej rozhodcovskej zmluvy povinný mal aj po podpise rozhodcovskej zmluvy možnosť odstúpiť od rozhodcovskej zmluvy do 14 dní bez udania dôvodu, čo „nevyužil“. Aj v zmysle vyššie citovaného disentu a ako aj vzhľadom na všeobecnú akceptovanú právnu premisu, že u každého sa rozumové schopnosti človeka posudzujú a považujú na úrovni priemerne spôsobilej osoby vnímať a posúdiť v styku jazykové vyjadrenie právnych noriem. Preto nemožno urobiť iný záver, než ten, že povinný si prečítal rozhodcovskú zmluvu, ktorá bola na osobitnom dokumente a ktorá obsahovala len 8 bodov vrátane posledného a svojim podpisom vyjadril súhlas s jej obsahom. Ak v ňom veriteľ dal povinnému „bianco“ dôvod odstúpenia od zmluvy, je nemožné rozumne vyvodiť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, ibaže by sme každého spotrebiteľa v tomto smere považovali za nespôsobilého poznať význam slova odstúpiť od zmluvy, akoby bol tento pojem výlučne právnym pojmom, ktorý sa nepoužíva v bežnom živote.

20. Vo všeobecnej rovine chce exekučný súd skonštatovať, že rozdielnu rozhodovaciu prax je potrebné chápať ako objektívny jav, čím nechce povedať, že je to i želaný stav. Dokonca i zákonodarca na túto okolnosť pamätá, či už v CSP alebo v zákone o ústavnom súde č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde, kde stanovuje mechanizmy na odstránenie nežiaducej rozličnej rozhodovacej činnosti. Žiaľ súd musí objektívne skonštatovať, že v rámci exekučného konania, tento obdobný zjednocujúci mechanizmus

nebol zavedený. Z tohto pohľadu je exekučný súd (v agende Ek) vzhľadom na nemožnosť dovolania i dovolania generálneho prokurátora odkázaný na zjednocovaciu činnosť ÚS SR, v rámci konaní o ústavných sťažnostiach. V prípade, že v danej veci vydá ÚS SR k danej problematike vo väzbe na novú úpravu exekučného konania zjednocujúce rozhodnutie, exekučný súd ho bude plne rešpektovať. (k záverom odôvodnenia tohto uznesenia viď aj odôvodnenie uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 26Ek/1382/2018 zo dňa 18. 03. 2021)

21. Súd rešpektujúc dôležitosť právnej teórie a právnych pojmov k uvedenému dodáva, že súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia reagovať na všetky namietané skutočnosti a dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou. V tomto rozsahu súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR z 19. mája 2009, sp. zn. II. ÚS 200/09, z právnej vety ktorého vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania, a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07). V obdobnom znení je aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 675/2014-40, v rámci ktorého ústavný súd uviedol, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP (v súčasnosti § 220 CSP), v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia.

22. Z vyššie uvedených dôvodov súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti I. tohto uznesenia a sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 54Ek/1443/2020 zo dňa 8. januára 2021 ako nedôvodnú zamietol.

23. Oprávnený navrhol, aby súd priznal oprávnenému nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za podanie vyjadrenia k sťažnosti povinného vo výške 49,89 eura vrátane DPH (1 úkon - podanie vyjadrenia zo sumy 1 050,17 eura vo výške 36,85 eura vrátane DPH /30,71 eura + 20 % DPH/ + 1x paušálna náhrada nákladov vo výške 13,04 eura vrátane DPH /10,87 eura + 20% DPH/).

24. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

25. Podľa § 199d ods. 1. Exekučného poriadku oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

26. Podľa § 199e Exekučného poriadku ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

27. Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.

28. Podľa § 13a ods. 2 vyhlášky odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: c) ak ide o výkon rozhodnutia alebo exekúciu, prevzatie

a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu, zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu.

29. Súd po preskúmaní vyčíslených trov právneho zastúpenia oprávneného zistil, že tieto sú uplatnené v súlade s citovaným ust. § 13a ods. 2 vyhlášky. Vychádzajúc z tarifnej hodnoty výšky vymáhaného peňažného plnenia v sume 1 050,17 eura, súd priznal oprávnenému trovy právneho zastúpenia vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny za úkon právnej služby v súlade s § 13 ods. 2 vyhlášky s tým, že 1 polovičný úkonom predstavuje sumu 30,70 eura + režijný paušál za rok 2021 vo výške 10,87 eura + 20% DPH, t.j. 8,32 eura. Spolu trovy právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby v tomto exekučnom konaní sú potom 49,89 eura. Priznané trovy budú vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie vydanom po právoplatnosti tohto uznesenia. (výroková veta II. uznesenia)

30. Povinný si voči oprávnenému uplatnil náhradu trov sťažnostného konania v plnom rozsahu.

31. Povinnému v exekučnom konaní zákon priznáva len nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil v súvislosti s jeho návrhom na zastavenie exekúcie (§ 199a ods. 2 Exekučného poriadku). Predpokladom pre priznanie tejto náhrady je úspech povinného v tomto konaní. Keďže súd sťažnosť povinného proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka zamietol, t.j. povinný v konaní o sťažnosti úspech nemal, rozhodol o nich tak, ako je uvedené vo výrokovej vete III. tohto uznesenia.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie.